శరన్మేఘం

— నందుల సుశీలాదేవి

ఆ రోజు ఇల్లంతా సందడిగానూ వుంది.

— అందరి మనస్సుల్లోనూ మబ్బులూ కమ్ముకుని వున్నాయి.

రెండేళ్ళ తర్వాత యింటికి తిరిగి వస్తున్న ప్రసాద్‌కి యిష్టమయిన వంటకాలన్నీ గుర్తుకు తెచ్చుకుంటోంది కమల .

— విదేశాలలో సౌకర్యాలకు అలవాటు పడిన అల్లుడికి ఏ లోపం వుండకుండా యింటిని ముందుగానే మార్పులు చేయించాడు రాఘవరావు.

— మద్రాసు చేరిన రాఘవరావుని చూసి ప్రసాద్ ఆదుర్దాగా అడిగాడు.

"భాను రాలేదేం? అసలు తిన్నగా వుత్తరాలుకూడా వ్రాయటంలేదు. ఆ మధ్య స్టవ్ అంటుకుని చీర కాలిందనీ ఏవేవో వ్రాసారు. బాగా కోలుకుంది కదా."

ప్రసాద్ ప్రశ్నల పరంపరకి నెమ్మదిగా సమాధానాలు యిస్తూనే వున్నాడు రాఘవరావు.

— తమ వూరు చేరేవరకూ అల్లుడికి సమయోచితంగా ప్రత్యుత్తరాలు యిచ్చేడు.

— అత్తగారికి నమస్కరించి ప్రసాద్ ఆతృతగా నలువైపులా దృష్టి సారించేడు.

భానుమతి జాడలేదు.

"కాళ్ళు కడుక్కో నాయనా!"

ప్రసాద్ ఒక్కసారి విసురుగా అన్నాడు.

"భాను కనపడదేమండీ. నన్నెందుకిట్లా చిత్రవధచేస్తారు. అసలు భాను వుందా...."

అతని కంఠం వొణికింది.

"నాయనా! అంతమాట అనకు బాబూ! ఏమని చెప్పను తండ్రీ. నా కడుపుపంట నాకు దక్కింది నాయనా — అదే పదివేలు...."

ప్రసాద్ అసహనంగా అన్నాడు.

"భాను యింట్లో వుందా?"

వనజ నెమ్మదిగా అంది.

1978 చక్రపాణి ఐదవ అవార్డు పొందిన కథ

"అక్కయ్య గదిలో తలుపు వేసుకుని కూర్చునివుంది."

రాఘవరావు నెమ్మదిగా లోపలకు వెళ్ళేడు.

"అమ్మా భానూ! వచ్చి ప్రసాద్‌ని పలకరించు తల్లీ."

—భానుమతి వెనుదిరగలేదు. రాఘవరావు కూతుర్ని సమీపించేడు.

"అమ్మా"

భానుమతి నిలువునా వణికింది. మంచంమీద కూలబడిపోయి దిండులో మొహం దాచుకుంది.

కూతురి తలను తన ఒడిలోకి తీసుకున్నాడు ఆ తండ్రి.

ఆనకట్టలు వేస్తున్న శోకవాహిని కట్టలు త్రెంచుకుని వురకలు వేసింది.

— ఆ తండ్రి ఒడిలో వయాగరా ప్రవాహం పరవళ్ళు తొక్కింది.

— చాలాసేపటి తర్వాత తనను తాను సంభాళించుకుంది భానుమతి.

"లేదు నాన్నా! నేను ఆయనను చూడలేను. మీరే చెప్పండి." రాఘవరావు నెమ్మదిగా లేచి వెళ్ళేడు.

— గది కిటికీలోగుండా దూరంగా సావిట్లో కూర్చున్న ప్రసాద్ మొహం ఒక ప్రక్కగా కనిపిస్తోంది.

— తండ్రి నెమ్మదిగా ఏదో చెప్తున్నాడు.

ప్రసాద్ మొదట ఆసక్తిగా ముందుకు వంగేడు. వాళ్ళ మాటలు భానుమతికి అస్పష్టంగా వినిపిస్తున్నాయి.

ప్రసాద్ పెదవులు బిగుసుకోవటం ట్యూబ్‌లైట్ కాంతిలో స్పష్టంగా కనుపించింది.

— నిశ్శబ్దంగా వున్నాడు చాలాసేపు.

—తర్వాత ఏదో మాట్లాడేడు.

— చాలాసేపు క్రింది పెదవి కొరుక్కుంటూ వుండిపోయేడు.

— హఠాత్తుగా లేచి పచార్లు చేయ సాగేడు. తండ్రిమొహం అతి దయనీయంగావుంది.

— అనునయంగా ప్రసాద్‌తో ఏదో అన్నాడు.

ప్రసాద్ వేగంగా రాఘవరావు రెండు చేతులూ అందుకున్నాడు.

— తర్వాత రాఘవరావు కళ్ళు తుడుచుకుంటూ కుర్చీలో కూర్చున్నాడు.

ప్రసాద్ అశాంతిగా వెనుకకు వాలి కన్నులు మూసుకున్నాడు.

తండ్రి లేచి తనగదివైపు రావటం చూసి వేగంగా కిటికీ తలుపులు మూసి వేసింది భానుమతి.

"అమ్మా! భానూ! అల్లుడు నిన్ను పిలుస్తున్నాడు. తలుపు తెరమ్మా."

— దిండుతో మరింతగా తలను దాచి వేసుకుంది భానుమతి.

నోటిలో కొంగు కుక్కుకొని వచ్చే ఏడుపుని ఆపుకొంటూ జవాబివ్వలేదు భానుమతి.

పావుగంట వరకూ కూతురిని పిలిచి

పిలిచి నిరాశతో వెనుదిరిగాడు రాఘవ రావు

భానుమతి అట్లాగే పడుండిపోయింది – మరుక్షణంలో ఆమెకు అత్యంత ప్రియమైన కంఠస్వరం వినిపించింది – వేళ్ళతో తలుపుమీద మృదువుగా తట్టేడు ప్రసాద్

“భానూ! తలుపుతెరు ప్లీజ్! భానూ! ఏమిటిది పసిపిల్లలా నా దగ్గిర బెరుకు

లేచినట్లుగా నడుస్తూ తలుపుమీద చేతిని వుంచింది

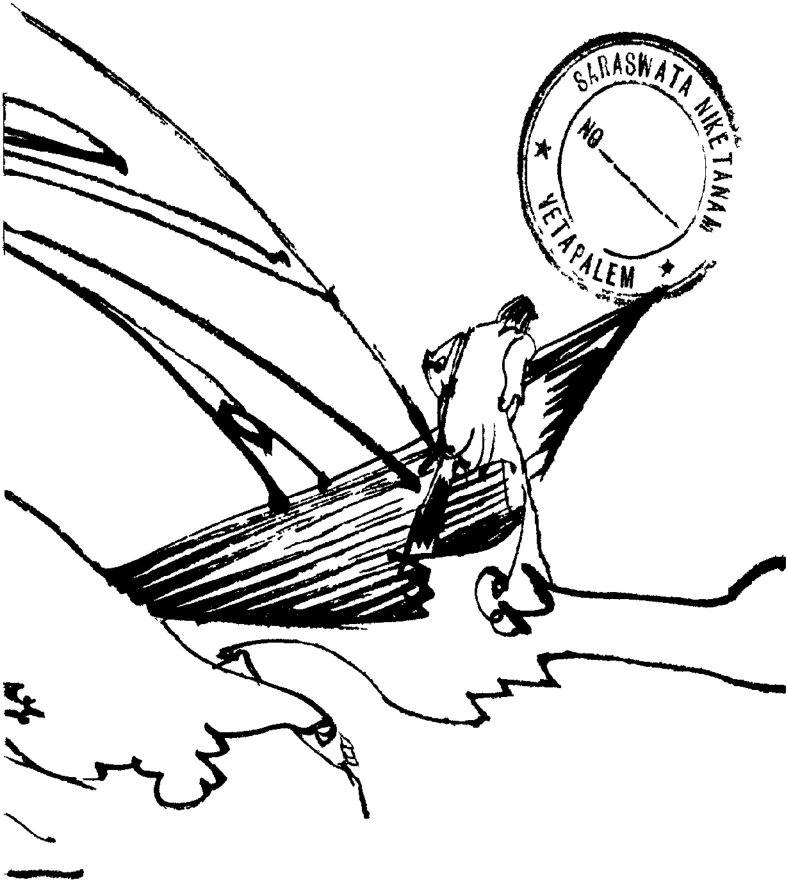

SARASWATA NIKETANAM
NO.
VETAPALEM

దేనికి? నేనూ నీ ప్రసాద్‌ని భానూ భానూ!”

మంద్రంగా వున్న ఆ కంఠస్వరం వినగానే ఆమె శరీరం అణువణువునా పులకరించిపోయింది

-నాగస్వరం విన్న నాగినిలా లేచి నిలబడింది సుందరస్వప్నంలో నుండి

-అంతలో ప్రయత్నం విరమించు కొని తలుపుదగ్గరగా కూలబడి వెక్కి వెక్కి ఏడ్చింది

-ప్రసాద్ నిలువునా చలించి పోయేడు

“భానూ! నా భానూ! నిన్నొకసారి చూడనీ!”

అనునయంగా ప్రార్థిస్తున్న అతని పలుకులు ఆమె అంతరంగాన్ని సూటిగా తాకేయి.

—తనని తాను సంబాళించుకొని తలుపును ఆనుకొని నుంచుంది.

"భానూ...."

ప్రసాద్ ఆవేదనగా పిలిచాడు.

భానుమతి కోమలంగా అంది.

"నన్ను చూసి మీరు భరించలేరు."

"లేదు భానూ! దైవికంగా జరిగిన యీ సంఘటనకు మనం బాధ్యులం కాము. నువ్వు బ్రతికి బాగున్నావు అదే చాలు."

"లేదు.... మీరు నన్ను చూడలేరు. అతి రూపలావణ్య మీ భాను చచ్చిపోయింది. నన్ను నేనే అద్దంలో చూసుకోలేక పోతున్నాను. సౌందర్యారాధకులైన మీరు నన్ను భరించలేరండీ...."

"భానూ!" తీవ్రంగా ధ్వనించింది అతని కంఠం.

"నువ్వు నా భార్యవు. నిన్నేవిధంగానైనా పరిగ్రహించాల్సిన బాధ్యత నాది. నన్ను అనురాగంతో ఆరాధించిన ప్రేమపు రాశివి. నిన్ను నేను భరించలేనా? ఏదో ప్రమాదవశాత్తూ మొహం కాలినందుకునా దానివి కాకుండా పోతావా? వెర్రి భానూ! తలుపుతెరు...."

భానుమతి వేళ్ళకు ఎంతో శక్తి కావలసి వచ్చింది. తలుపు తెరిచింది.

—గది మధ్యగా భానుమతి నుంచొని వుంది.

ప్రసాద్ గుమ్మంలో స్థాణువయ్యేడు. లోపలి గడపలో ఒకకాలు—బయట మరొకకాలు వేసి శిలా ప్రతిమ అయ్యేడు.

అతనికళ్ళల్లో ఆశ్చర్యం—ఆవేదన—జుగుప్స.... నిరాశ—శోకం—అన్నీ సుడులు తిరుగుతున్నాయి.

అతని మస్తిష్కం అల్లకల్లోలమయిపోయింది.

—ఏదీ తన భాను?

రెండేళ్ళన్నా కాలేదు—తను భానుని విడిచివెళ్ళి—

తను వలచి వలపించుకొన్న భాను ఎక్కడ? ప్రమాదవశాత్తూ స్టవ్ మీద పడి శరీరం కాలిపోయిందని మామగారు చెప్పిన భాను యింత వికృతంగా తయారయిందని తను వూహించలేదు. ఇందుకేనా తనకు యీ విషయాన్ని తెలుపకుండా యిన్నాళ్ళూ మభ్యపెట్టింది?

—మొహం అంతా కాలి తెల్లని మచ్చలు.

—ముందు జుట్టు అంతా ఊడిపోయింది.

—భగవాన్!

తలుపును ఆనుకొని కళ్ళు మూసుకొన్నాడు. ఎదుటిగదిలో నిలువుటద్దంలో అతని ప్రతిబింబం ప్రతిఫలించింది.

తెల్లటి బలిష్ఠమైన శరీరం అతనిది. భానువైపు చూసేడు

అదోవదన అయి అట్లాగే నుంచొని వుంది

ప్రసాద్‌కి భానుని ఒక్కసారి చేతుల్లోకి తీసుకొని వోదార్చాలనిపించింది.

తలెత్తి ముందుకు ఒక అడుగు వేయబోయేడు కాని భాను మొహం... ఆ మచ్చలు వూడిపోయిన ఆ జుట్టు అతనిని అంతదూరంలో నిలువుతున్నాయి

భాను కళ్ళు అరక్షణంలో సగంసేపు అతని చూపులతో కలిసేయి.

-జుగుప్సా, ఆవేదనా అతని కన్నులలో వానా వల్లప్ప లాడుతున్నాయి.

"భానూ!" బొడిగా అతని కంఠస్వరం పల్కింది. "ధైర్యంగా వుండు" వేగంగా అక్కడినుండి వెళ్ళిపోయాడు.

-వెళ్ళి మంచంమీద వాలిపోయేడు. అతని రెండు కళ్ళూ నీటితో నిండిపోయాయి. ఎట్లా భానుని భరించడం?

ఇరవై ఎనిమిదేళ్ళకే తన జీవితమంతా అంధకార మయిపోవాలా?

-లేదు లేదు తన భాను చచ్చిపోయింది. -భానుతో తిరిగి విదేశాలకు వెళ్లాలనే కోర్కె సమాధి అయిపోయింది.

-తన భాను స్థానంలో వున్న యీ వికృత రూపాన్ని తను పరిగ్రహింపలేడు

తల్లీ దండ్రీ లేని తనను పెంచి పెద్ద చేసిన మామయ్య మనస్సు నొప్పించకుండా తన భావం విప్పిచెప్పి తాను ఒంటరిగానే తిరిగి వెళ్ళిపోవాలి. "భగవంతుడా ఏనాటి శాపం యిది నాకు?"

ప్రసాద్ రెండు చేతులతోనూ కణతలు నొక్కుకున్నాడు.

-ఆ రాత్రి యింట్లో ఎవరూ భోజనాలు చేయలేదు.

-మరుసటి దినంనుండీ భానుమతి ప్రసాద్ కంటపడకుండానే యింట్లో తిరగటం మొదలుపెట్టింది.

-పగలంతా ఏదో నవల పట్టుకొని కూర్చోవటం - సాయంత్రం క్లబ్బుకో, రెండో ఆట సినిమాకో వెళ్ళి రాత్రి చాలా కరిగిపోయిన తర్వాత ఇంటికి రావటం - తిన్నగా తన గదిలోనికి వెళ్ళి మంచం మీద వాలిపోవటం ప్రసాద్ దినచర్యగా మారింది.

-ఉదయం కళ్ళు తెరిచేసరికి ఎదురుగా బెడ్‌కాఫీ పలకరించేది.

స్నానానికి వెళ్ళాలను కొనేసరికి వేడి నీళ్ళు సిద్ధంగా వుండేవి

స్నానంచేసి తిరిగి వచ్చేసరికి మంచం మీద దుస్తులు పెట్టివుండేవి.

-అనుక్షణం అతని అవసరాలు తీర్చే అస్పృశ్యహస్తం భానుమతిది అని గుర్తుకు వచ్చేసరికి అతని మనస్సు వేదనా భరితమయ్యేది.

-ఆర్ద్రత నిండిన ఆ క్షణాలలో

వేగంగా వెళ్ళి భానుమతిని చూడాలని పించేది.

కాని ఆ కాలిన మచ్చలు వూడిపోయిన జుట్టు - అతని పాదాలను శక్తివిహీనం చేసేవి.

అంతలో అతని మనస్సు కఠినంగా మారిపోయేది.

- భానుమతిని తను భరించడం కల లోని వార్త. కాని ఆ నిజాన్ని భాను తల్లిదండ్రులకు తెలియచెప్పే అవకాశం అతనికి రావటంలేదు.

- ఈ దేశంలోనే వుండిపోవాలో - విదేశాలకు తిరిగి వెళ్ళిపోవాలో తేల్చు కోలేకపోతున్నాడు.

భాను జీవితం ఆర్థికంగా కష్టపడ కుండా తాను చేయగలడు. కాని ఆమె తన జీవితంలో అడుగుపెట్టే అవకాశం మాత్రం మరిలేదు.

- వివిధ రకాలైన ఆలోచనలతో అలసిన అతని మనస్సు విశ్రాంతి కోరి కళ్ళు బలవంతంగా మూసుకొన్నాడు.

- చీకట్లో గడియారం రెండుగంటలు చూపుతోంది.

- మెట్లమీద ఎవరివో పాదాల చప్పుడు మెల్లగా వినవస్తోంది.

- ప్రసాద్ అచేతనంగా అట్లాగే పరుండి వున్నాడు.

నెమ్మదిగా మట్టెల శబ్దం అతని మంచం దగ్గరకు వచ్చి ఆగింది.

- దోమతెర తిన్నగా సర్ది, అతనికి శాలువకప్పి ఒక్క క్షణం నుంచొని వుంది భానుమతి.

- ఆ తర్వాత మెల్లగా కదిలి పోయింది.

ప్రసాద్ రాత్రి మరి నిదుర కంటి మీద వెయ్యలేదు.

- మరో పదిరోజులు గడిచేసరికి ఆ వూళ్ళో కాలం గడపడం దుర్లభమైంది ప్రసాద్‌కి.

ఏమయినా అతి త్వరలో తన నిర్ణయం వెల్లడిచేసి తాను ఆ వూరు వదిలిపోవాలని నిర్ణయించుకొన్నాడు.

అదే ఆలోచనతో పరధ్యానంగా వస్తున్న ప్రసాద్ తనని ఎవరో పిలు స్తున్నట్లు కూడా గమనించకుండా ముందుకు సాగాడు.

- ప్రసాద్ భుజాన్ని కుదుపుతూ అరిచేడు రఘురాం.

"బావగారికి మేం బొత్తిగా నల్ల పూసలుగా మారేం. మీరు వచ్చి యిరవై రోజులు పైగా అయింది. ఇంతవరకూ మా యింటికి వచ్చేరా?

బలవంతంగా నవ్వి అతనిని అనుస రించేడు.

రఘురాం ధారాళంగా మాట్లాడుతూనే వున్నాడు.

"భాను అక్కయ్య మీ కోసమే బ్రతికింది బావగారూ! పిచ్చి అక్కయ్య. తన మొహం కాలినందుకుకంటే మీరు యీ వార్త తెలుసుకొని ఏమవుతారో

వనే బాధ ఎక్కువపడింది. అసలు అక్కయ్యకు యీ ప్రమాదం జరిగాక హాస్పిటల్‌నుండి వచ్చిందా. అప్పుడే రెండు రోజులు జ్వరం వచ్చిందని మీ దగ్గర్నుండి ఉత్తరం వచ్చింది. గుర్తుందా ?_తనకు అంత ఘోరం జరిగితే_అంత జ్వరంలోనూ నిండుగా స్నానంచేసి అమ్మవారి గుడికి వెళ్ళి కుంకుమపూజ చేయించింది _ అక్క ప్రేమ _ మీకు ఎప్పుడూ రక్ష బావ గారూ!...."

రఘురాం యింటి గుమ్మం ఎక్కే వరకూ ప్రసాద్ మౌనంగానే వుండి పోయాడు.

_భానుమతి పెదతల్లి ప్రసాద్‌ని సాదరంగా ఆహ్వానించింది.

_పండితురాలూ, సంస్కారీ అయిన ఆ వృద్ధురాలంటే ప్రసాద్‌కి అపరిమిత మైన గౌరవం వుంది.

_ప్రసాద్ టిఫిన్ తీసుకొంటుండగా అంది ఆవిడ.

"అయితే భానును ఎప్పుడు తీసుకొని వెడతావు నాయనా!"

_ప్రసాద్‌కి పొలమారింది.

గ్లాసులో మంచినీళ్ళు ఎత్తి తాగుతూ మరి మాట్లాడలేదు.

_అనుభవజ్ఞురాలైన ఆమె అతని అంతరంగాన్ని క్షుణ్ణంగా చదివింది.

_ప్రసాద్ వైపు వక్కపొడి డబ్బా తోస్తూ అంది ఆవిడ.

"బాబూ! ప్రసాద్! అందం ఎప్పుడూ ఆనందదాయకమైనదీ_అపేక్షణీయమైన దీను. భగవంతుడు ప్రసాదించిన యీ నేత్రాలు సృష్టిలోని సౌందర్యాన్ని ఆస్వాదించడానికే! నయనానందం తప్ప మన కన్నులు సౌందర్యరాహిత్యాన్ని భరింపలేవు నాయనా! కాని దైహికమైన అందచందాలకంటె ఆత్మగతమైన సౌందర్యం మిన్న నాయనా! భాను నీ శ్రేయస్సుగురించి శ్రమించని క్షణంలేదు బాబూ! నీకు గుర్తుందా ప్రసాద్! నువ్వు యూనివర్సిటీలో చదివే రోజుల్లో నువ్వు క్షేమంగా వుండాలనీ, ఉన్నత శ్రేణిలో రావాలనీ అంత చిన్న పిల్లా శనివారాలూ, వ్రతాలూ చేస్తూ వుండేది. నీకు పదిహేనో ఏట అట లమ్మవొత్తుగా పోయలేదూ. ఊళ్ళో అందరూ నీకు మశూచికం వచ్చిందని కంగారుపడ్డారు. పదేళ్ళ భాను నీ మంచం క్షణం వదిలేదికాదు. అది నీ కోసం పుట్టింది బాబూ! అది పీల్చేవూపిరి నీకోసం _ అది బ్రతికే బ్రతుకు నీ కోసం...."

కళ్ళు రెండూ తుడుచుకొంది ఆవిడ.

ప్రసాద్ శిలలా కూర్చుండిపోయేడు.

ఆవిడ తిరిగి అంది.

"ఈ రోజు జరిగిన యీ అన్యాయానికి అది ఏ విధంగానూ బాధ్యురాలు కాదు బాబూ. ఆ రోజు వంటయింట్లో తల్లికి సాయం చేస్తోంది. ఇంతలో వాకి

ట్లోంచి పోస్ట్‌మేన్ కేక వినిపించింది. నీ దగ్గరనుండి వచ్చే వుత్తరం అందుకోవాలనే తహతహతో వేగంగా పరిగెత్తి నడవబోయి దారిలో స్టవ్‌మీద పడింది. మొహం తిన్నగా మంటమీద పడింది చీర అంటుకొంటే అసలు భాను మనకు దక్కేదికాదు బాబూ! "

కంఠంలో దుఃఖం సుడులు తిరిగింది ఆవిడకు ప్రసాద్‌కి మనస్సంతా అల్లకల్లోలమయిపోయింది

-అంతలో ఆవిడ తనని తాను సంబాళించుకొంది

"పువ్వువంటి దాని మనస్సు నొప్పించకూడదు ప్రసాద్! అందాలను అనుభవించాల్సిన వయస్సే నీది కాదనను. చదువుకున్నవాడివి. ఆ చదువు మనస్సుకి యిచ్చే సంస్కారంతో సంయమనంతో ఆలోచించు బాబూ! ఈ అందచందాలతో భాను స్వరూపాన్ని కాకుండా అసలు భానుని నువ్వు గుర్తించు "

ప్రసాద్ నిశ్శబ్దంగా వుండిపోయేడు. ఆవిడా మరి మాట్లాడలేదు.

-నెమ్మదిగా ఆవిడదగ్గర సెలవుతీసుకొని యింటిమొహం పట్టేడు

-తనగదిలోనికి నిశ్శబ్దంగా వెళ్ళబోయేడు ప్రసాద్.

-సన్నగా రోదిస్తున్న స్వరం వినవచ్చింది.

మెట్ల పక్కగుండా భానుమతి వెనుకభాగం కనిపిస్తోంది.

ప్రక్కనే కమలమ్మా, వనజా నుంచొని వున్నారు

భాను వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తూ అంటోంది

"ఆయనతో నేను వెళ్ళనమ్మా!"

కమలమ్మ మెల్లగా అంటోంది

"నీకు యిదేం వెర్రి భానూ! మన ప్రసాద్ నిన్ను నిర్లక్ష్యం చేస్తాడని నీ భయమా?"

"లేదమ్మా! ఆయన అటువంటివారు కారు కాని నన్ను చూస్తే ఆయన చిత్రహింస పడతారు. ఆయన అట్లా బాధపడటం నేను చూడలేను. యింక వారితో వుండలేను. అసలు నేను ఎందుకు బ్రతికేనమ్మా!"

ఆ మాతృ హృదయం విలవిలలాడింది. కూతురుని వొడిలోనికి తీసుకొని అంది ఆమె

"నువ్వు వూరుకో అమ్మా! పోనీ అతనితో నువ్వు వెళ్ళవద్దులే. అతను ఏమనుకోని విధంగా నాన్నగారి ద్వారా నేను చెప్పిస్తానుగా! వూరుకో అమ్మా! నువ్వు మాకేం బరువుకాదు ఈ వున్నదంతా మీ యిద్దరి పిల్లలదే. నీకు ఏ విధంగా బాగుంటుందో అదే చేద్దాం నా బంగారు తల్లివిగా-వూరుకో భానూ...."

తర్వాత అతను వినలేదు.

-వేగంగా తన గదిలోనికి వెళ్ళి తలుపులు మూసుకొన్నాడు.

-తను భానుమతిని పరిగ్రహించనని చెప్పడానికి ఎంతో సంశయిస్తున్నాడు.

అత్తయ్యకీ మామయ్యకీ రన భావాన్ని సున్నితంగా ఎట్లా విడమరచి చెప్పాలో ఎన్నో దినాలుగా ఆలో చిస్తున్నాడు.

-తన సమస్యను భానుమతి తీర్చి వేసింది. ఇప్పుడు మామయ్య తనవద్దకు రాబోతున్నాడు.

-అతి సున్నితంగా భాను తనతో రాదని - భానుకి తనతో జీవించాలని లేదనీ - విడమర్చి చెప్పబోతున్నాడు.

ఈ సమస్యతో రాత్రింబవళ్ళు తాను సతమతమవుతున్నాడు.

-చివరకు తనపరంగా కాకుండా భానునుండే యీ సమస్యకు పరిష్కారం లభిస్తోంది.

-భవిష్యత్తులో తనని ఎవరూ నిందించరు. తన ప్రవర్తన ఎవరి దృష్టిలోనైనా విపర్యనగా కనుపిస్తుం దనే భయంలేదు.

-సమస్య తీరిన హృదయంతో సంతోషంగా తేలికగా నిట్టూర్చ బోయాడు.

కాని ప్రసాద్ వశంకాలేదు.

ఎంతో హాయిగా నిశ్వసించ బోయాడు.

కాని గుండెల్లో ఎక్కడో కలుక్కుమంటోంది.

ప్రసాద్ తనని చూసుకొని తానే ఆశ్చర్యపోయాడు.

-ఈ పరిష్కారంకోసమే తను ఎదురు తెన్నులు చూస్తున్నది.

-కాని ఆ బరువుతీరిన క్షణంలో తనలో యీ వేదనా రేఖలేమిటి?

-విసుగ్గా పచార్లు చేయసాగేడు.

భాను తననుండి శాశ్వతంగా విడిపో బోతోంది. ఆమె శిథిలాకృతిని తాను భరింపనవసరంలేదు.

తనకు తానే భానుని దూరం చేయ వలసిన అవసరం రాకుండా ఆమె తన మార్గంనుండి తప్పుకొంటోంది

ఈ క్షణం కోసమే తానెంతో తహ తహలాడ్తోంది.

కాని ఎదురు చూసిన యీ క్షణాలు తనకేమాత్రం ఆనందకరంగా లేవు.

ఇన్నాళ్ళూ తనను తాను వంచన చేసుకొనే ఆలోచించేడా?

ప్రసాద్ కళ్ళు నీటితో నిండి పోయాయి

భానుమతి అందవిహీనమైన మొహాన్ని చూసి ఆమెనుండి తాను దూరంగా తొలగిపోవాలని వూహిం చేడు. కాని ఆ వూహ తన భ్రమ మాత్రమేనేమో?

ఆమెనుంచి తాను విడిపోవాలనే తన భావనకు తనకి తెలియని వ్యతిరేకత తన లోనే వుంది

–తనకు నిజంగా భానునుండి విడుదల కావాలా?

భాను పెదతల్లి అన్న మాటలు గుర్తుకు వచ్చాయి.

"సంస్కారంతో సంయమనంతో ఆలోచించు...."

నిజంగానే తనకి యీ క్షణంలో ఆత్మపరిశీలన చాలా అవసరం.

–భానుని విడిచిపోవాలని తన అసలు వాంఛ కాదేమో?

–తల బరువుగా అన్పించింది ప్రసాద్‌కు.

తన మనస్థితి తనకే అర్థంకావటం లేదు.

–భోజనాల దగ్గర రాఘవరావు అన్నాడు.

"ప్రసాద్! నువ్వు సెలవు యింకా పొడిగించదల్చుకున్నావా?"

"లేదు మామయ్యా! .... ఇంక వెళ్ళాలి."

రాఘవరావు కాసేపు మాట్లాడలేదు. చివరికి అన్నాడు.

"ప్రసాద్! రేపు వుదయం అన్నీ వివరంగా మాట్లాడుకొందాం...."

భోజనం ముగించి తల వంచుకొని గబగబా తన గదిలోనికి వెళ్ళిపోయాడు ప్రసాద్.

–మర్నాడు వుదయం మామయ్య తనతో సంప్రదింపబోయే సంగతులు తనకు తెలుసు.

–భానుని విడిచి పోవాలని తను ఎంతో ఆరాటపడ్డాడు.

కాని వాస్తవంగా ఆమెను విడ వాల్సిన తరుణం వచ్చేసరికి తనలో యింత సంచలనం ఏమిటి? భానునుండి పారిపోవాలని తన మనస్సు ఎన్నో మార్గాలను అన్వేషించింది.

యధార్థానికి భాను తనకు కావాలా?

....లేదు లేదు.... ఆ వికృతాకారాన్ని తాను భరింపలేడు.

....కాదు.... కాదు భాను తనకెంతో బలాన్నిస్తోంది.

–భౌతికమైన భానురూపం కాకుండా మానసికంగా భాను భావన తనకెంతో శక్తినిస్తోంది.

–ప్రసాద్ కళ్ళు వేదనతో జ్వలించాయి.

ఇన్నాళ్ళూ తనని తాను తెలుసుకోలేకపోయాడు. భౌతిక రూపానికి అతీతమైన ప్రేమభావన తన జీవితానికి వూపిరి వంటిది.

భాను భౌతికరూపం ఏమయినా ఆమె తన భాను.... తన ప్రియమైన భాను.

ఆ చల్లని భావన తనకెంతో సేద నిస్తోంది.

–ఎంతో అనాలోచితంగా భానుని విడచిపోవాలని తాను నిర్ణయం చేసుకున్నాడు.

అదే జరిగిననాడు అశాంతితో ఆత్మగ్లానితో తాను జీవితమంతా పరితపించి వుండేవాడు.

అదృష్టవశాత్తూ తన ఆలోచనా క్రమం ఎవరికీ తెలియలేదు.

అదే తన పాలిట వరం.

మర్నాడు మామయ్యను కలసి మాట్లాడి నప్పుడు తన దృఢ నిర్ణయాన్ని విడమర్చి చెప్పాలి.

- రకరకాల ఆలోచనలతో మనస్సు వేడెక్కిపోతోంది ప్రసాద్‌కు.

- అర్ధరాత్రి దాటినా కనులు మూత పడటంలేదు.

- కలత పడిన హృదయంతో అశాంతిగా దిండులో తల దాచుకొన్నాడు.

- ఆ నిశ్శబ్దంలో మెట్లమీద సన్నగా మట్టెల చప్పుడు వినవచ్చింది.

- అట్లాగే నిశ్చలంగా పరుండి వున్నాడు.

మెల్ల మెల్లగా భానుమతి అతని మంచంవద్దకు వచ్చి నిలబడింది.

- అతనికి శాలువ కప్పుతున్న ఆమె చేతి గాజులశబ్దం అతనికి కర్ణపేయంగా వినవచ్చింది.

- హఠాత్తుగా వులిక్కిపడ్డాడు. అతని నుదుటిమీద ఆమె కన్నీటి చుక్క పడింది.

- అతని మనస్సు అర్ద్రతతో నిండి పోయింది.

నిశ్శబ్దంగా అక్కడినుండి కదల బోతున్న భానుని చేయిజాపి హఠాత్తుగా దగ్గరకు లాక్కొన్నాడు.

- ప్రసాద్ చేసిన ఆ పనితో భాను అతని వడిలో వచ్చి వాలిపోయింది.

- వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తున్న భాను శిరస్సు నిమురుతూ చాలాసేపు నిశ్శబ్దంగా వుండిపోయాడు ప్రసాద్.

ఆప్యాయంగా ఆమె శిరస్సుని వడిలోనికి తెచ్చుకొని ఆమె కన్నీటిని కొనవేలితో మీటేడు.

అతని కంఠం దుఃఖంతో పూడుకొని పోయింది. భాను ఎంత చిక్కిపోయింది!

వెర్రిపిల్ల యిన్నాళ్ళూ ఎంతటి క్లేశాన్ని అనుభవించిందో!

కొత్తగా కాలిన శరీరం కనుక యీ మచ్చలు అవీ స్పష్టంగా వున్నాయి.

మంచి ప్లాస్టిక్ సర్జన్ దగ్గరకు తీసుకొని వెడితే భాను రూపాన్ని ఎంతో తొందరలో చక్కదిద్దవచ్చును.

తాను ఎంతటి అవివేకి?

ఎంతలో అమూల్యమైన భానుని పోగొట్టుకొని వుండేవాడు.

డాక్టర్లు యీమెలోని లోపాన్ని తీర్చలేకపోయినా కూడా తను తన భానుని వదులుకోలేడు.

ప్రసాద్ మనస్సు ప్రశాంతంగా హాయిగా వుంది.

- నెమ్మదిగా భాను శిరస్సుని నిమురుతూ కిటికీలోనుండి చూసేడు.

శరదృతువు వెన్నెల కాంతి విశ్వాన్నంతా ఆవరించి వుంది.

- కొంతసేపటినుండీ కమ్ముకొని వున్న మబ్బులు తప్పుకోవటంతో చల్లటి వెన్నెల కిరణాలు ఆ దంపతుల మీదుగా జాలువారేయి.